

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobkyně: **N. M.**
zastoupená advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou,
se sídlem Krátký lán 138/8, 160 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,**
se sídlem Škroupova 1760/18, 301 00 Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2024, č. j. PK-DSH/13742/24,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně, ukrajinská státní příslušnice, brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2024, č. j. PK-DSH/13742/24 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“), kterým podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl jako opožděné její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Stříbro ze dne 22. 6. 2023, č. j. 4093/SPO/22-13, vydané dne 4. 8. 2023 (dále též jen: „*rozhodnutí o přestupku*“). Jím byla žalobkyně uznána vinnou přestupkem podle § 125c

odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu (dále též jen: „ZSP“) ve znění účinném do 1. 7. 2023 v souvislosti s porušením § 18 odst. 3 ZSP, jehož se dopustila tím, že překročila nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o 56 km/h, za což jí byly uloženy správní tresty pokuty ve výši 6 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

2. Podstatu věci tvoří otázka, zda žalobkyně podala řádně odvolání proti přestupkovému rozhodnutí, pokud tak učinila částečně v azbuce, když latinkou v něm uvedla jen své identifikační údaje a spisovou značku přestupkového řízení, resp. zda vady vytknuté správním orgánem v tomto odvolání řádně odstranila podáním učiněným až po uplynutí stanovené lhůty k jejich odstranění.

Obsah žaloby

3. Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadá správnost postupu správních orgánů. Ty totiž neměly vyzývat žalobkyni k předložení podání v českém jazyce, nýbrž měly opatřit jeho překlad do českého jazyka. Žalobkyni byl rozhodnutím Městského úřadu Stříbro, č. j. 4093/SPO/22-8, ze dne 25. 5. 2023, ustanoven tlumočnický do ukrajinského jazyka. Žalobkyni tak vzniklo právo jednat se správním orgánem právě v jazyce ukrajinském.
4. Žalobkyně není občanem ČR, přísluší však k národnostní menšině, která tradičně a dlouhodobě žije na území ČR (ukrajinská národnost). V takovém případě ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též jen: „*správní řád*“) zakládá právo činit podání v jazyce národnostní menšiny. Dále žalobkyně uvedla, že Listina základních práv a svobod v čl. 37 odst. 4 a Evropská úmluva o lidských právech v čl. 6 odst. 3 garantují obviněnému právo na tlumočnicka. V řízení byl tlumočnický ustanoven. Žalobkyně tedy měla právo činit podání v jazyce své národnostní menšiny, tj. v jazyce, pro nějž byl v řízení ustanoven tlumočnický.
5. Správní orgán byl poté, co rozhodl o ustanovení tlumočnický, povinen zasílat žalobkyni písemnosti v ukrajinském jazyce. Proto i eventuální opožděné předložení překladu bylo včasné, neboť nezavazovala-li žalobkyni stanovená lhůta, nemohla marně uplynout. Uvedené nevylučuje, že samotné podání ze dne 29. 8. 2023 bylo bez vad, neboť bylo učiněno v jazyce uznané národnostní menšiny a zároveň jazykem, pro který byl do řízení ustanoven tlumočnický.

Vyjádření žalovaného

6. Podle žalovaného není žalobkyně příslušnicí národnostní menšiny ve smyslu § 16 odst. 4 správního řádu a § 2 odst. 2 zákona č. 273/2001 Sb., o právech příslušníků národnostních menšin a o změně některých zákonů (dále též jen: „*zákon o právech příslušníků národnostních menšin*“), neboť není občankou ČR, nenarodila se v ČR a ani netvrdí, že by na ČR měla nějaké historické rodinné vazby. Žalobkyně se narodila na Ukrajině, je tedy usídlenou migrantkou, na kterou se nevztahují práva národnostních menšin. Navíc k tomu, aby určitá osoba mohla uplatňovat práva příslušníka národnostní menšiny, musí orgánu veřejné moci nejprve sdělit, že tato práva hodlá uplatňovat. Musí tak učinit v probíhajícím správním řízení, nikoliv až v řízení před soudem, jak činí žalobkyně. I kdyby byla žalobkyně příslušnicí národnostní menšiny, na podstatě věci by to nic nezměnilo. Z dikce § 16 odst. 4 správního řádu je zřejmé, že i v takovém případě by byl správní orgán

oprávněně vyzvat žalobkyni, aby předložila podání v českém jazyce. Dále žalovaný uvedl, že právo na ustanovení tlumočnicka nedopadá na písemný styk účastníka řízení se správním orgánem, tento závěr obsahuje i stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS-st. 20/05.

7. Žalovaný nadále setrvává na závěru, že azbukou psané podání ze dne 29. 8. 2023 doručené správnímu orgánu ve formě autorizované konverze z cizí datové schránky bylo pro správní orgán zcela nesrozumitelné a nebylo z něj zřejmé, čeho se žalobkyně domáhá. Správní orgán I. stupně proto postupoval správně, když žalobkyni vyzval, aby podání předložila v českém jazyce a zároveň ji poučil, že pokud tak ve stanovené lhůtě neučiní, nebude k jejímu azbukou psanému podání přihlíženo. Žalobkyně tak neučinila, a proto o jejím odvolání nebylo rozhodováno, přičemž odvolání v českém jazyce podala až 10 měsíců po uplynutí lhůty k odstranění vad podání. Žalovaný setrval na závěru uvedeném ve vyrozumění ze dne 22. 3. 2024, č. j. PK-DSH/4302/24, že azbukou psané podání bylo pro správní orgán zcela nesrozumitelné, neboť z něj nebylo zřejmé, čeho se žalobkyně domáhá, a proto nemohlo zahájit odvolací řízení a správnímu orgánu nevznikla povinnost rozhodovat. Tato povinnost vznikla až poté, co žalobkyně podala odvolání v českém jazyce. Žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2015, sp. zn. 91 Co 308/2015, z něhož vyplývá, že podání sepsané v jiných cizích jazycích, které orgán veřejné moci, nebo účastníci, jimž je adresováno neovládají, bude zpravidla nesrozumitelné. Žalovaný má proto za to, že postupoval správně, když odvolání jako opožděné zamítl.

Replika žalobkyně

8. Žalobkyně ve své replice uvedla, že souhlasí s tím, že ve striktním slova smyslu není příslušníkem národnostní menšiny, neboť není občanem ČR. Podle žalobkyně by též právo mělo svědčit také osobě, která není občanem ČR, avšak identifikuje se s národnostní menšinou, která zde tradičně a dlouhodobě žije. Pokud by byla určitá práva přiznávána občanu ČR a upírána jinému státnímu příslušníku, jednalo by se o nepřípustnou diskriminaci. Ze samotné formulace, že občan, náležející do uznané národnostní menšiny, má právo užít jazyka národnostní menšiny, nelze argumentem *a contrario* dovozovat, že osobě též národnosti, která není občanem ČR, takové právo nesvědčí, nýbrž je nutno aplikovat nediskriminační výklad, že tatáž práva náleží též osobě, která není občanem ČR, ve vztahu k jazyku, který je jazykem uznané národnostní menšiny v ČR.
9. Žalobkyně nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že i kdyby byla považována za příslušníka národnostní menšiny, měl by správní orgán vyzvat k předložení podání v českém jazyce. Podle § 9 zákona o právech příslušníků národnostních menšin mají příslušníci národnostních menšin právo na užívání jazyka národnostní menšiny v úředním styku a před soudy. Právní řád výslovně dává právo činit podání v jazyce národnostní menšiny. Žalovaný odkazuje na § 16 odst. 4 správního řádu, podle něž má občan ČR, která je příslušníkem národnostní menšiny právo činit podání v jazyce této národnostní menšiny. Nemá-li správní orgán úřední osobu znalou jazyka národnostní menšiny, obstará si tento občan tlumočnicka zapsaného v seznamu tlumočnicků. Náklady tlumočení a náklady na pořízení překladu v tomto případě nese správní orgán. Právní řád výslovně dává právo činit podání v jazyce národnostní menšiny, nelze po příslušníku národnostní menšiny požadovat, aby předkládal překlad svého podání. Požadavek na to, aby si žalobkyně

obstarala tlumočnicka, je v této věci irelevantní, neboť tlumočnick byl ustanoven správním orgánem I. stupně.

10. Odkazované právní ustanovení tak zároveň činí pro věc nepřipadným odkaz na stanovisko pléna Ústavního soudu. Ústavní soud sice dovodil, že právo dle čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nedopadá na písemný styk, avšak zároveň doplnil, že to nevylučuje, aby zákonná úprava k realizaci práva dle čl. 47 odst. 4 Listiny poskytla vyšší standard. To zákonná právní úprava učinila, když § 16 odst. 4 správního řádu hovoří výslovně o právu činit podání v jazyce uznané národnostní menšiny. To potom odpovídá právu dle čl. 6 odst. 3 písm. e) Evropské úmluvy o lidských právech.
11. K odkazu žalovaného na nutnost účastníka sdělit, že hodlá právo na komunikaci v jazyce uznané národnostní menšiny uplatňovat, žalobkyně poukázala na svou žádost o ustanovení tlumočnicka, kterou právě toto správnímu orgánu sdělila, přičemž správní orgán z tohoto důvodu ustanovil tlumočnicka. K odkazu na rozsudek Městského soudu v Praze žalobkyně uvedla, že se jednalo o rozsudek v civilním řízení, které má vlastní právní úpravu.

Další vyjádření žalobkyně

12. V dalším vyjádření žalobkyně uvedla, Ministerstvo dopravy v opatření ze dne 7. 3. 2024, č. j. MD-8932/2024-160/3, vydaným v souvisejícím řízení, zaujalo stanovisko, že ve věci bylo podáno odvolání dne 29. 8. 2023 vyhotovené v ukrajinském jazyce, přičemž již za laického využití veřejně dostupného překladače na internetu lze seznat, že v podání je navrhováno zrušení pokuty. Navíc i bez překladače je z písemnosti patrné označení správního orgánu, spisová značka, datum vyhotovení napadeného rozhodnutí, výše uložené pokuty a označení účastnice. Navíc lze polemizovat, zda je či není náhodou, že podání bylo učiněno poslední den lhůty pro podání odvolání v kritickém čase 23:59:38 hodin, tedy tak, aby podání bylo možné považovat právě za odvolání.
13. Ministerstvo dopravy tak dovodilo, že odvolání podané dne 29. 8. 2023 zahájilo odvolací řízení. Dále vyjádřilo názor, že byl správný postup správního orgánu I. stupně, pokud vyzval žalobkyni k odstranění vady podání, protože podání v cizím jazyce lze považovat za vadné i přes to, že bylo na prvý pohled zřejmé, že se jedná o odvolání. Ministerstvo dopravy rovněž uvedlo, že není-li vada podání odstraněna, je jediným možným správným postupem odvolací řízení zastavit. Takový postup však nebyl možný s ohledem na procesní vývoj, kdy žalobkyně předložila překlad odvolání do českého jazyka a vadu podaného odvolání, která by znemožňovala v odvolacím řízení pokračovat, odstranila dříve, než bylo řízení o odvolání zastaveno.
14. Pokud nadřízený správní orgán žalovaného vyjádřil závazný právní názor, že odvolací řízení bylo zahájeno dne 29. 8. 2023, není možné považovat podané odvolání za opožděné. Navíc výzva k odstranění vady podání žalobkyni nemohla zavazovat, když nebyla vyhotovena v jazyce, do něž ji byl ustanoven tlumočnick. Bez ohledu na závaznost této výzvy bylo odvolací řízení zahájeno dne 29. 8. 2023 podáním, ze kterého je zjevné, že se jedná o odvolání. Toto podání, byť bylo vadné, bylo včasné, a zahájilo odvolací řízení. Jeho vada pak byla odstraněna dříve, než o něm žalovaný rozhodl.

Vyjádření k replice žalobkyně

15. Žalovaný podotkl, že žalobkyně v jejím dalším vyjádření uplatňuje nové žalobní námitky, které nebyly obsaženy v žalobě. Tyto námitky jsou nepřijatelné, neboť byly uplatněny až po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Nejedná se přitom o pouhé rozvedení původních námitek, nýbrž o zcela nové žalobní body.
16. K nově uplatněným námitkám žalobkyně žalovaný uvedl, že s důvody, pro které se opatřením Ministerstva dopravy neztotožnil, se žalovaný dostatečně vypořádal ve vyrozumění ze dne 22. 3. 2024, č. j. PK-DSH/4302/24, stejně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na tyto závěry žalovaný odkázal. Pokyn nadřízeného správního orgánu je pouhou vnitřní instrukcí v rámci veřejné správy, přičemž správní soud v případě posuzování nečinnosti samostatně posoudí, zda jsou důvody pro nečinnost dány či nikoliv, aniž by byl důvody, pro které nadřízený správní orgán vydal příkaz k činnosti vázán, k tomu žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2011, č. j. 2 Ans 11/2011-95.
17. Bez ohledu na osud předchozího azbukou psaného odvolání je dle názoru žalovaného třeba trvat na tom, že odvolání podané dne 29. 7. 2024 není odstraněním vady původního odvolání, neboť bylo doručeno po lhůtě k odstranění vad podání stanovené, nýbrž novým odvoláním, které je nepochybně opožděné. Pokud měla žalobkyně za to, že žalovaný měl konat ve věci původního azbukou psaného odvolání, jehož vada nebyla na výzvu odstraněna, měla se proti postupu žalovaného bránit soudně před tím, než bylo rozhodnuto o jejím odvolání ze dne 29. 7. 2024.

Reakce na vyjádření k replice

18. Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala tak, že s ním nesouhlasí. Napadené rozhodnutí je nezákonné proto, že jeho podání nebylo opožděné, ale včasné, neboť bylo podáno dne 29. 8. 2023. Žalovaný nesprávně vyhodnotil datum podání odvolání a v důsledku toho učinil nesprávný úsudek o včasnosti podaného odvolání. Takto byl se dal shrnout žalobní bod. Vše ostatní lze podřadit pojmu argumentace. Pokud žalobkyně argumentovala tím, že tentýž názor jako ona vyjádřilo Ministerstvo dopravy, tak pouze předkládala argumenty na podporu svého žalobního tvrzení.
19. Žalovaný dále tvrdil, že podání ze dne 29. 7. 2024 není odstraněním vady odvolání ze dne 29. 8. 2023, nýbrž samostatné podání, protože bylo podáno po uplynutí lhůty pro odstranění vady podání. I kdyby bylo toto podání učiněno po skončení lhůty pro odstranění vady podání, bylo učiněno před rozhodnutím o odvolání. O tom, že i o podání ze dne 29. 8. 2023 byl žalovaný povinen rozhodnout svědčí příkaz k odstranění nečinnosti, vydaný Ministerstvem dopravy. Není pravda, že by uplynula lhůta k odstranění vady podání. Výzva k odstranění vady podání nebyla žalobkyni doručena v jazyce, do kterého byl ustanoven tlumočník, a tedy ji nemohla zavazovat. Podání odvolání ze dne 29. 8. 2023 navíc ani žádné vady nevykazuje. Bylo sice psáno v cizím jazyce, ale bylo zřejmé, že ke které věci je činěno, z okolností bylo zjevné, že jde o odvolání a bylo psáno v jazyce, do kterého byl žalobkyni ustanoven tlumočník.
20. V případě, že by tlumočník žalobkyni ustanoven nebyl, tak měla jako příslušnice národnostní menšiny, která tradičně a dlouhodobě žije na území ČR, právo činit podání v jazyce své národnostní menšiny. Jakkoli zákon toto právo formuluje jako právo občanů ČR, s ohledem na zákaz diskriminace, jakož i s ohledem na práva dle čl. 6 odst. 3 písm. e) Evropské úmluvy o lidských právech nelze v tomto diverzifikovat u osoby, která není českým občanem.

21. Žalobkyně nepovažuje za vhodné tvrzení žalovaného, že se měla proti postupu žalovaného bránit soudně před tím, než bylo rozhodnuto o jejím odvolání ze dne 29. 7. 2024. Žalobkyně se jistě mohla soudit dříve, rozhodla se ale, že ponechá žalovanému časový prostor pro vydání rozhodnutí poté, co se jeho vydání jeví jako pravděpodobné, v návaznosti na to, že Ministerstvo dopravy vydáno opatření proti nečinnosti. Tento postup jí nelze klást k tíži. Nepodáním žaloby žádné nezákonné jednání žalovaného neaprobovala a s jistotou nepodáním žaloby nevyjádřila souhlas s tím, aby její podání ze dne 29. 8. 2023 bylo ignorováno.
22. K rozsudku NSS ze dne 25. 11. 2011, č. j. 2 Ans 11/2011-95, žalobkyně uvedla, že NSS dovedl, že kolizi správního rozhodnutí s interním aktem nadřízeného orgánu je nutno vyhodnotit ve prospěch účastníků správního rozhodnutí. Tím však NSS nijak nepopřel princip subordinace, pouze přiznal právní účinky rozhodnutí.

Posouzení věci

23. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť obě sporné strany s takovým postupem výslovně souhlasily a soud neshledal potřebu ve věci provádět dokazování.
24. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
25. Žaloba není důvodná.
26. Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.
27. Žalobkyně byla dne 28. 8. 2022 v 11:17 hodin změřena policejní hlídkou při řízení motorového vozidla na 117. km dálnice D5 ve směru na Rozvadov, přičemž na úseku dálnice, kde je nejvyšší dovolená rychlost 130 km/h, sama jela rychlostí 192 km/h, po odečtení odchylky měření pak 186 km/h. Tím žalobkyně porušila § 18 odst. 3 ZSP, a stala se podezřelou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) ZSP.
28. Městský úřad Stříbro vydal dne 18. 1. 2023 příkaz č. j. 4093/SPO/22-3, kterým žalobkyni uznal vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. ZSP, neboť porušila § 18 odst. 3 ZSP. Žalobkyně proti tomuto příkazu podala zastoupena zmocněncem POSPA Investment, a.s. dne 27. 3. 2023 odpor. Jeho součástí je vyrozumění, že žalobkyně neovládá český jazyk v rozsahu potřebném pro porozumění právním písemnostem; proto jí s podáním odporu pomáhá zmocněnec. Současně žalobkyně požádala o ustanovení tlumočnicka do ukrajinského jazyka.
29. Správní orgán I. stupně proto žalobkyni předvolal k ústnímu jednání, k němuž jí ustanovil tlumočnicki do ukrajinského jazyka, Mgr. Viktorii Umprechtovou. Žalobkyně se však nakonec ústního jednání bez omluvy nezúčastnila.
30. Dne 4. 8. 2023 vydal stříbrský městský úřad rozhodnutí o přestupku datované dnem 22. 6. 2023. V něm žalobkyni shledal vinnou porušením § 18 odst. 3 ZSP, čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. ZSP. Za to žalobkyni uložil správní trest pokuty dle § 125c odst. 5 písm. d) ZSP ve výši 6 000 Kč a podle § 125c odst. 6 písm. b) ZSP rovněž trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech

motorových vozidel na dobu 6 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobkyni bylo rozhodnutí o přestupku doručeno dne 14. 8. 2023.

31. Dne 29. 8. 2023 v 23:59:38 hodin bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno podání, které bylo nadepsáno „506/2022/LA (Městský úřad Stříbro)“. Obsah podání byl sepsán v azbuce. Podání je podepsáno „N. M. (X.) X. (P.)“ a dále nečitelným vlastnoručním podpisem. Podání bylo učiněno z datové schránky pana J. O., ale bylo doplněno doložkou autorizované konverze do elektronické podoby.
32. Výzvou ze dne 11. 9. 2023 vydanou dne 12. 9. 2023 byla žalobkyně vyzvána k odstranění vad svého podání, a to jeho předložení v českém jazyce, a to do deseti pracovních dnů s tím, že nebude-li tato vada v dané lhůtě odstraněna, bude se na podání hledět, jako by nebylo učiněno. Výzva byla žalobkyni doručena dne 16. 9. 2023, ale ta na ni nijak nereagovala. Městský úřad Stříbro proto na rozhodnutí o přestupku vyznačil doložku právní moci (30. 8. 2023) a odeslal jej k zápisu do evidenční karty řidičů. Vyrozměním ze dne 11. 10. 2023 informoval žalobkyni o nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku.
33. Dne 5. 12. 2023 požádal Magistrát města Plzně stříbrský městský úřad o sdělení, zda bylo proti rozhodnutí o přestupku podáno odvolání. Uvedl totiž, že proti žalobkyni vede další řízení o přestupku, který spočívá v tom, že žalobkyně neodevzdala řidičský průkaz příslušnému orgánu evidence, což měla učinit právě na základě rozhodnutí o přestupku do 6. 9. 2023. Magistrát města Plzně ve věci vydal příkaz, proti němuž žalobkyně brojila odporem, ve kterém uvedla, že si nebyla vědoma, že rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci, když proti němu podala odvolání. V odpovědi na tuto žádost Městský úřad Stříbro ve svém sdělení ze dne 6. 12. 2023 popsal sled událostí, jak byl shora naznačen. Obdobnou žádost o sdělení následně dne 1. 3. 2024 obdržel Městský úřad Stříbro i od Policie ČR, a to včetně vyjádření samotné žalobkyně popisující průběh podání odvolání.
34. Opatřením proti nečinnosti ze dne 7. 3. 2024, č. j. MD-8932/2024-160/3, přikázalo Ministerstvo dopravy Krajskému úřadu Plzeňského kraje, aby nejpozději do 30 dnů konal ve věci vedené pod sp. zn. 506/2022/LA, resp. aby posoudil odvolání podané proti rozhodnutí Městského úřadu Stříbro. Ministerstvo uvedlo, že podání posoudilo podle jeho skutečného obsahu jako odvolání, „neboť již za laického využití veřejně dostupného překladače na internetu lze seznat, že v podání je navrhováno zrušení pokuty (zároveň je v něm vyslovena prosba o překlad napadeného rozhodnutí do ukrajinského jazyka, čímž je podpořeno tvrzení, že písemnost je vyhotovena v jazyce ukrajinském). Nemluvě o tom, že i bez onoho překladače je z písemnosti patrné označení městského úřadu, předmětná spisová značka, datum vyhotovení napadeného rozhodnutí, výše uložené pokuty a označení účastnice. Navíc lze polemizovat, zda je či není náhodou, že podání bylo učiněno poslední den lhůty pro podání odvolání v kritickém čase 23:59:38 hodin, tedy tak, aby podání bylo možno považovat právě za odvolání.“ Současně ministerstvo odkázalo na rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2013, č. j. 8 As 105/2012-40, podle něhož nedojde-li k odstranění vad odvolání, má být řízení zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 93 odst. 1 správního řádu. Není však možné na podání, jehož vady nebyly odstraněny, hledět, jako kdyby nebylo učiněno.
35. V návaznosti na opatření proti nečinnosti předal Městský úřad Stříbro vedený spis Krajskému úřadu Plzeňského kraje. Ten žalobkyni i Ministerstvu dopravy zaslal své vyrozumění ze dne 22. 3. 2024. V něm zrekapituloval procesní průběh věci a konstatoval, že nesdílí názor, že by byl ve věci nečinný. Podání žalobkyně ze dne 29. 8. 2023 je pro něj

stejně jako pro správní orgán I. stupně zcela nesrozumitelné, pročez nebylo způsobilé zahájit řízení o odvolání. Proto ani krajský úřad nebude ve věci rozhodovat.

36. Dne 30. 7. 2024 podala žalobkyně k Městskému úřadu Stříbro podání nazvané „Sp. zn. 506/2022/LA Odstranění vady podání, odvolání“. Uvedla v něm, že píše ohledně přestupku za překročení nejvyšší povolené rychlosti ze dne 28. 8. 2022, ze kterého je obviněná. S věcí jí pomáhá kamarád z důvodu jazykové bariéry. Upozornila, že již v srpnu 2023 podala odvolání proti rozhodnutí o přestupku, které sepsala v ukrajinštině, když česky těmto právním věcem nerozumí. Výzvě k odstranění vad podání, kterou jí adresoval Městský úřad Stříbro, vůbec neporozuměla, protože byla sepsána v češtině, ačkoliv měla v řízení ustanoveného tlumočníka. Odvolání proto zasílá nyní jako přílohu. Touto přílohou je překlad podání ze dne 29. 8. 2023, v němž se uvádí, že žalobkyně navrhuje zrušit jí udělenou pokutu, odvolává se. Prosí o překlad do ukrajinštiny.
37. Žalobou napadeným rozhodnutím uzavřel žalovaný, že podání ze dne 30. 7. 2024 není podáním, kterým by byly odstraňovány vady původně azbukou psaného podání ze dne 29. 8. 2023, ale jako na nově podané odvolání, neboť bylo učiněno až po marném uplynutí lhůty stanovené k odstranění vad azbukou psaného odvolání. Toto odvolání však již bylo podáno po marném uplynutí odvolací lhůty, a tedy opožděně. Proto je žalovaný coby opožděně podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl.
38. V prvním žalobním bodě namítá žalobkyně, že správní orgány ji vůbec neměly vyzývat k odstranění vad jejího podání psaného v azbuce; namísto toho měly samy opatřit jeho překlad do českého jazyka. To platí tím spíše, že žalobkyni byl v průběhu přestupkového řízení ustanoven tlumočník.
39. Podle § 16 odst. 1 správního řádu: *„V řízení se jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Účastníci řízení mohou jednat a písemnosti mohou být předkládány i v jazyce slovenském.“* Dle třetího odstavce tohoto ustanovení: *„Každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. V řízení o žádosti si žadatel, který není občanem České republiky, obstará tlumočníka na své náklady sám, nestanoví-li zákon jinak.“* Podle čtvrtého odstavce tohoto ustanovení pak: *„Občan České republiky příslušející k národnostní menšině, která tradičně a dlouhodobě žije na území České republiky, má před správním orgánem právo činit podání a jednat v jazyce své národnostní menšiny. Nemá-li správní orgán úřední osobu znalou jazyka národnostní menšiny, obstará si tento občan tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků. Náklady tlumočení a náklady na pořízení překladu v tomto případě nese správní orgán.“*
40. Dle čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod: *„Kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka.“*
41. Podle čl. 6 odst. 3 písm. e) Evropské úmluvy o lidských právech: *„Každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: mít bezplatnou pomoc tlumočníka, jestliže nerozumí jazyku používanému před soudem nebo tímto jazykem nemluví.“*
42. Při posouzení tohoto žalobního bodu nutno vyjít z toho, že jednacím jazykem před správními orgány je český jazyk. Se správními orgány se tedy jedná v českém jazyce. Nad rámec toho zákonodárce umožnil jednat ve správním řízení i slovensky. Žalobkyně v průběhu přestupkového řízení využila svého práva zakotveného § 16 odst. 3 správního řádu a v odporu, který podala proti příkazu Městského úřadu Stříbro ze dne 18. 1. 2023 (vypraveného ovšem až 15. 3. 2023), požádala, aby jí byl ustanoven tlumočník do

ukrajinského jazyka s tím, že neovládá český jazyk na takové úrovni, aby porozuměla právním písemnostem. Usnesením ze dne 20. 6. 2023 byla ve věci ustanovena tlumočnicí Mgr. Viktorie Umprechtová (v této souvislosti soud ponechává stranou, že stříbrský městský úřad tak učinil s odkazem na v té době již dávno neúčinný zákon č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, a to na místo účinného zákona č. 354/2019 Sb., o soudních tlumočnících a soudních překladatelích). Stalo se tak nicméně zjevně v souvislosti s nařízeným ústním jednáním na den 20. 6. 2023, kterého se nakonec žalobkyně ani neúčastnila. To ostatně také odpovídá shora citované právní úpravě obsažené v § 16 odst. 3 správního řádu: i podle něj přísluší právo na tlumočníka toliko pro jednání, nikoli také pro vzájemný překlad celé písemné komunikace v rámci celého řízení. Zákon zde reflektuje zájem na bezproblémovém přímém kontaktu mezi správním orgánem a účastníkem řízení. Nic na tomto závěru nemění ani poukazy žalobkyně na čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Rovněž i tento článek garantuje právo na tlumočníka výlučně pro jednání a nelze z něj dovodit právo na překlady písemností, tím méně písemností zasílaných účastníkem správnímu orgánu. K tomu lze poukázat na stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS-st. 20/05, v němž ÚS dovodil, že základní právo účastníka řízení na pomoc tlumočníka ve smyslu čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nelze rozšiřovat pomocí interpretace, resp. konkretizace čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jako obecného ustanovení o spravedlivém řízení, resp. že základní právo garantované čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nedopadá na písemný styk soudu s účastníky řízení a naopak. To nevylučuje, aby zákonná úprava poskytla vyšší standard. Na tyto závěry pak ÚS odkazoval i ve svých dalších rozhodnutích, k tomu srov. např. usnesení ze dne 26. 10. 2005, sp. zn. IV. ÚS 422/05. Je nutno poukázat na to, že tyto závěry plně odrážejí i závazky plynoucí České republice z Evropské úmluvy o lidských právech, neboť i z jejího shora citovaného čl. 6 odst. 3 písm. e) plyne, že právo na pomoc tlumočníka je převážně zaměřeno právě na tlumočení, nikoli také na překlad všech listin, které v průběhu řízení vzniknou. Samotné tlumočení může postačovat ke splnění povinnosti zakotvené v čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy (*Hermi proti Itálii*, číslo stížnosti 18114/02 odst. 70), protože jeho podstatou je vytvoření podmínek pro obviněného předložit rozhodujícímu orgánu svou skutkovou verzi reality, tedy se materiálně hájit (*Kamasinsky proti Rakousku*, číslo stížnosti 9783/82, odst. 74). V projednávané věci přitom Městský úřad Stříbro žalobkyni pomoc tlumočníka při nařízeném ústním jednání zajistil, ale žalobkyně se tohoto jednání nakonec vůbec neúčastnila a dokonce se v průběhu přestupkového řízení sama ani nepokusila představit jakoukoli svou obhajobu. Mýlí se přitom, že by jí správní orgány měly automaticky zasílat do jejího mateřského jazyka přeložená meritorní rozhodnutí; v již shora citovaném rozsudku ve věci *Kamasinsky proti Rakousku* totiž Evropský soud pro lidská práva dovodil, že dokonce ani absence přeložení trestního rozsudku nevede automaticky k porušení čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy, tím spíše to jistě platí o rozhodnutích ve věcech přestupkových. Ve věci žalobkyně je přitom rovněž pohledem judikatury štrasburského soudu relevantní vůbec otázka potřeby tlumočení, resp. překladu, neboť ze správního spisu se podává, že žalobkyně na území ČR žije řadu let a byla mj. schopna bez problémů komunikovat se zasahujícími policisty, kteří ji změřili a poté prováděli potřebné úkony. Z toho důvodu se na první pohled nejvíce pravděpodobným, že by žalobkyně nebyla skutečně schopna v přestupkové věci vyjádřit v češtině ani to, že podává odvolání (k ověření skutečné potřeby tlumočení viz např. rozsudek ESLP ve věci *Baytar proti Turecku*, číslo stížnosti 45440/04, odst. 49). Ani z čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy proto není možno dovodit právo

žalobkyně, aby jí v cizím jazyce zasílané písemnosti byly překládány správním orgánem z jeho úřední povinnosti.

43. Žalobkyně se pak podle názoru soudu nemůže důvodně dovolávat ani dobrodiní § 16 odst. 4 správního řádu, který garantuje právo na činit podání a jednat v jazyce své národnostní menšiny občanům ČR příslušejícím k národnostním menšinám tradičně a dlouhodobě žijícím na území ČR. Jakkoli totiž ukrajinskou národnostní menšinu nepochybně lze považovat za menšinu tradičně a dlouhodobě žijící na území ČR, žalobkyně není občankou ČR. Právo obsažené v § 16 odst. 4 správního řádu však svědčí právě toliko občanům ČR. V této souvislosti je totiž nutno žalobkyni upozornit, že ustanovení § 16 odst. 4 správního řádu není reflexí práva na tlumočníka dle čl. 37 odst. 4 Listiny, ale jde o provedení práva příslušníků národnostních menšin na užívání vlastního jazyka v úředním styku zakotveného primárně v čl. 25 odst. 2 písm. b) Listiny. Podle tohoto ustanovení přitom platí: „*Občanům příslušejícím k národnostním a etnickým menšinám se za podmínek stanovených zákonem zaručuje též právo užívat jejich jazyka v úředním styku.*“ Jak je patrné z uvedené citace, rovněž toto právo je zakotveno výlučně ve prospěch občanů ČR, z čehož plyne, že nesvědčí každému (resp. tomu, kdo občanem ČR není), tedy ani žalobkyni. K tomu srov. např. MATOUŠ, Michal. Čl. 25 [Specifická práva občanů náležejících k národnostní nebo etnické menšině]. In: HUSSEINI, Faisal, BARTOŇ, Michal, KOKEŠ, Marian, KOPA, Martin a kol. Listina základních práv a svobod. 1. vydání (1. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2021, marg. č. 6. Nejde tu tak o diskriminaci, jak žalobkyně naznačuje ve své replice ze dne 19. 1. 2025, ale o tradiční rozdělení subjektů práv garantovaných Listinou. K tomu srov. např. PAVLÍČEK, Václav. Práva, svobody a povinnosti. In: PAVLÍČEK, Václav a kol. Ústavní právo a státověda. II. díl. Ústavní právo České republiky. 3. vydání. Praha: Leges, 2020. strana 494 an. Argumentace, kterou žalobkyně používá na podporu svého tvrzení, týkající se hypotetické situace příslušníka polské národnosti žádajícího o vydání řidičského průkazu, je nepřipadná, neboť se jedná o diametrálně odlišnou situaci (v posuzované věci nejde o problém přímé komunikace s úřední osobou, ale o písemný styk, v jehož rámci se navíc žalobkyně domáhá, aby měla právo písemně komunikovat se správním orgánem ve své mateřštině).
44. Na základě těchto úvah je proto nutno učinit první dílčí závěr, podle něhož žalobkyně nebyla oprávněna jednat se správním orgánem ve své mateřštině.
45. Je tedy třeba posoudit, zda správní orgán I. stupně řádně zhodnotil podání žalobkyně ze dne 29. 8. 2023 psané azbukou, jehož obsahem mělo být odvolání proti rozhodnutí o přestupku.
46. Podle § 37 odst. 2 věta první správního řádu platí: „*Z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 4.*“ Dle třetího odstavce tohoto ustanovení pak: „*Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*“
47. Dle § 82 odst. 2 správního řádu: „*Odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak,*

aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.“

48. Shora citované ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu vymezuje obecné náležitosti podání směřujícího vůči správnímu orgánu. Aplikuje-li soud tyto požadavky na podání, které žalobkyně doručila Městskému úřadu Stříbro dne 29. 8. 2023, jehož obsahem mělo být odvolání proti rozhodnutí o přestupku, dochází k následujícím zjištěním. Pokud jde o identifikaci osoby, obsahuje podání jméno a příjmení žalobkyně, datum jejího narození i adresu jejího bydliště. Z podání je tedy zřejmé, kdo je činí. Pokud jde o otázku, které věci se týká, obsahuje předmětné podání údaj „506/2022/LA“, což je spisová značka přestupkového řízení. Z podání tedy lze dovodit, že se týká přestupkového řízení, které bylo proti žalobkyni vedeno. Současně nicméně jen z tohoto údaje není možno dovodit, že by bylo reakcí na samotné rozhodnutí o přestupku, neboť to má vlastní číslo jednací (4093/SPO/22-13) a žalobkyní uvedená spisová značka je tak společná pro celé řízení, a tedy i pro všechny v něm vydávané dokumenty. Rovněž jen z toho, že je podání určeno Městskému úřadu Stříbro nelze dovodit, že by se jednalo o odvolání proti rozhodnutí o přestupku. Nutno tudíž uzavřít, že z podání není zcela jasné, které věci se týká. Již vůbec pak z tohoto podání nelze určit, co se navrhuje. Jak už soud shora uvedl, celý vlastní obsah podání je psán v azbuce. Žalobkyně však nebyla oprávněna takové podání správnímu orgánu předkládat s očekáváním, že si je sám správní orgán přeloží do českého jazyka.
49. Soud se ani neztotožňuje a argumentem, který použilo Ministerstvo dopravy ve svém opatření proti nečinnosti ze dne 7. 3. 2024, podle něhož měl Městský úřad Stříbro vyjít z okolností věci (podání učiněno krátce před uplynutím odvolací lhůty) a informací, které byly v podání jasně poskytnuty (zejm. identifikace žalobkyně) a sám dovodit, že zřejmě půjde o odvolání proti rozhodnutí o přestupku, případně využít internetového překladače a obsah podání si takto přeložit, a následně postupovat, jakoby se jednalo o řádně podané odvolání. Tato argumentace je totiž dovozena mimoprávním způsobem, neboť nic takového zákon správními orgány neukládá. Jak je přitom známo, správní orgány jsou ve své činnosti vázány zákonem a mohou činit jen to, co jim zákon ukládá (čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). V tomto případě se přitom rozhodně nejedná o žádnou snahu správních orgánů pomyslně se ukrýt za právní úpravu a nevyjít vstříc účastníku řízení. Je totiž nutno poukázat na to, že je to především účastník řízení, kdo je zodpovědný za obsah svého podání. Není věcí správních orgánů, aby tyto obsahy za účastníka domýšlely, pochopitelně nad rámec materiálního posuzování ve smyslu § 37 odst. 1 správního řádu (o které v této věci ovšem nejde). Pokud by pak správní orgán postupoval způsobem naznačeným Ministerstvem dopravy, přebíral by na sebe fakticky zodpovědnost za správné určení toho, co je vlastně úmyslem žalobkyně, a to jen na základě použití ministerstvem blíže neurčeného internetového překladače. Ministerstvo však již neuvedlo, jakým způsobem by mělo být postupováno, pokud by tímto způsobem správní orgán určil obsah podání nesprávně, resp. v rozporu s vůlí, kterou žalobkyně projevila. Vskutku nevyžaduje vysokou míru představitivosti uvědomit si, jaké komplikace by takový postup mohl do jednotlivých správních řízení vnést (např. v podobě komplikovaných námitek, co vlastně bylo tím či oním podáním myšleno, které by nakonec zcela zastínily samotný předmět těchto řízení). Nadto je otázkou, do jaké míry by dle názoru ministerstva měl být tento postup akceptovatelný z pohledu délky podání: v projednávané věci je předmětné podání stručné (tři řádky textu), ale měl-li by se názor Ministerstva dopravy prosadit, bylo by nutno jej použít i na podání jakkoli dlouhá, v nichž může být popřípadě uplatněno i více procesních úkonů. Není jasné, jak by v takové situaci měl správní orgán postupovat

za použití internetových překladáčů, jejichž úroveň je dosud značně rozkolísaná a jistě je nelze považovat za plně spolehlivé, tím méně ve formální právní komunikaci. Postup naznačený Ministerstvem dopravy v sobě tudíž skýtá řadu vysoce problematických momentů, které by ve výsledku mohly znamenat, že místo poskytnutí nadstandardní ochrany účastníku řízení budou jeho práva spíše porušena a samotná řízení obstruována.

50. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že není důvod se jakkoli odchylovat od již ustálené judikatury, která považuje za nesrozumitelná podání, která jsou sepsána v cizím jazyce, zejména pokud jde o jazyky využívající jinou sadu znaků než latinskou abecedu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2015, č. j. 91 Co 308/2015). Právě tak tomu bylo i v projednávaném případě. Podání žalobkyně proto bylo nutno považovat za nesrozumitelné. Bylo z něj totiž zjistitelné toliko to, že se žalobkyně obrací na Městský úřad Stříbro ve věci jejího přestupkového řízení. Nebylo z něj však vůbec zjistitelné, v jaké konkrétní záležitosti, resp. co vůbec svým podáním zamýšlí.
51. Z toho důvodu lze aprobovat postup Městského úřadu Stříbro, který se výzvou ze dne 11. 9. 2023 na žalobkyni obrátil s tím, aby své podání předložila v českém jazyce. Správní orgán totiž nemohl odstraňovat obsahové nedostatky podání žalobkyně konkrétně (tj. např. z pohledu údajů nezbytných dle § 82 odst. 2 správního řádu), neboť si v dané době vůbec nemohl učinit úsudek o tom, zda se jedná o odvolání nebo o jiný procesní úkon. Z toho ovšem plyne podstatný závěr: nebylo-li v dané době patrné, že žalobkyně míní svým podáním podat odvolání proti rozhodnutí o přestupku, nemohlo být jen tímto nesrozumitelným podáním zahájeno odvolací řízení, neboť to se zahajuje právě až podáním odvolání. Tak by tomu bylo jen tehdy, pokud by žalobkyně řádně reagovala na výzvu ze dne 11. 9. 2023 a správnímu orgánu ve stanovené lhůtě předložila překlad svého podání do českého jazyka. Žalobkyně však na výzvu, která jí byla do vlastních rukou doručena dne 16. 9. 2023, vůbec nijak nezareagovala. Za takové situace správně Městský úřad Stříbro uzavřel, že odvolání proti rozhodnutí o přestupku podáno nebylo (na podání ze dne 29. 8. 2023 se hledí, jako by nebylo učiněno), pročez na něm vyznačil doložku právní moci.
52. Nad rámec uvedeného soud pouze konstatuje, že žalobkyně nemůže v nyní projednávané věci těžit ani z ustanovení § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, podle něhož odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Z tohoto ustanovení by mohla žalobkyně těžit tehdy, pokud by svým řádně podaným odvoláním nevymezila rozsah odvolacího přezkumu, tj. nevyhověla-li by plně shora citovanému § 82 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně však v řešené věci vůbec nepodala odvolání, neboť správnímu orgánu předložila toliko nesrozumitelné podání napsané azbukou v nikoli úředním jazyce.
53. Z těchto skutečností pak vyplývá i závěr, že podání žalobkyně ze dne 30. 7. 2024, které je zřejmě překladem původně v azbuce psaného podání ze dne 29. 8. 2023, nemohly být odstraňovány vady tohoto podání, ale že se skutečně jedná o nové podání, jak správně uzavřel žalovaný. Nelze totiž vycházet z toho, že Městský úřad Stříbro byl povinen o podání ze dne 29. 8. 2023 procesně rozhodnout, tedy zřejmě řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu pro neodstranění podstatných vad, protože na toto podání bylo nutno hledět jako na podání, které nebylo vůbec učiněno, když zůstalo pro pasivitu žalobkyně pro správní orgány nesrozumitelné. Jak už soud výše uvedl, toto podání proto ani nebylo způsobilé zahájit odvolací řízení, když z něho nebylo patrné, že žalobkyně míní podat odvolání. Za takové situace zde tedy procesně nebylo co podle § 66 odst. 1 písm. c)

správního řádu zastavovat, když tímto podáním nebylo žádné řízení zahájeno. Lze si ostatně snadno představit, k jakým procesním důsledkům by mohl vést závěr opačný, který prosazuje žalobkyně: účastníci řízení by si mohli podáváním nesrozumitelných podání pomyslně ponechávat otevřené procesní dveře pro pozdější napadání již pravomocných rozhodnutí. Takovým způsobem by mohla být zásadně narušena efektivita správních řízení.

54. Zbývá tedy dodat, že pokud odvolací lhůta činí dle § 83 odst. 1 správního řádu 15 dnů ode dne oznámení napadaného rozhodnutí, a rozhodnutí o přestupku bylo žalobkyni doručeno do vlastních rukou dne 14. 8. 2023, pak je odvolání podané dne 30. 7. 2024 (resp. k poštovní přepravě předané dne 29. 7. 2024) jednoznačně opožděné, neboť bylo učiněno až po marném uplynutí odvolací lhůty.
55. Podle § 92 odst. 1 správního řádu platí, že opožděně podané odvolání odvolací správní orgán zamítne. Právě to učinil žalovaný v projednávané věci napadeným rozhodnutím. Na základě shora uvedených úvah dospěl soud k závěru, že žalovaný postupoval zákonným způsobem.

Závěr a náklady řízení

56. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, výrokem I. tohoto rozsudku ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
57. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť byla žaloba zamítnuta. Ten ale náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 18. června 2025

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce

